

szomorkodott, a szívósabb fajtából, amelyeknek nem kell gondozás, nem árt a fagy. A málnasor ritka, megtiporva, kigázolva. Egy malackonda turkál közte, ott hűsöl, ha a lucernatáblák helyén levő árpa-tarlón megunta a turást és szemecskélést. Ha nagy a meleg, bekocognak a malacok a szigetet környező tóba, amely csak egy sárfészek most már: ott betúrják magukat az iszapba s csöndes rőfögéssel fejezik ki jó érzésüket. A kert tele van gazzal, parajjal, temérdek veréb csiripel a magányosan felnyúló kenderágakon. Ámde sehol egyetlen egy énekes madár, a szigeten lévő nagy körtefáról egy ölyű röpi el, mikor arra mentünk.

Mintha sohase lettünk volna mi itten, olyan idegen minden, olyan üres, olyan szívtelen! Báresak sohase jöttünk volna vissza, hogy ne lássuk ezt a nagy pusztulást, felfordulást.

Vajjon esténként szól-e még a kis harang.

Vajjon elhallatszik-e idáig s imádkoznak-e az emberek, ha hallják?

Szomorúan, szótlanul mentünk egymás mellett.

Mikor kiértünk megint a poros útra, ahol szekerünk várt, hűgom a nyakamba borult és zokogni kezdett.

A bamba falusi fiúcskák, akik a kerítés hasadékan kukucskáltak ki az imént, el nem tudták gondolni, mi bajunk?

(Bárony István.)

FUTBALLMECCS A RÉTEN.

Rendetlen volt a kis Béla,	Beneveztek az egerek,
Vagy tán feledékeny,	Meg egy csapa szöcske,
Elvesztett egy ping-ponglabdát	A nézők közt ott volt mindnek
Odakinn a réten.	Apja, bátyja, öccse.

Nem tudta, hogy hol veszett el,	Ide-oda lökdösték a
Nem nagyon kereste,	Fehér ping-pong labdát,
Az egerek találták meg	Hol egy egér rugott bele,
Holdvilágos este.	Hol a szöcskék kapták.

Ha már eza labda — mondták —	Bagoly uram szemüvegét
Itt veszett el nálunk,	Az orrára tolta,
Akkor holnap labdarugó	Ő a bíró, úgy számolja,
Mérvőzést csinálunk!	Kinek hány a gólja?

Meghívták az erdő népét,	Féldőben abbahagyták,
Nem volt köztük egy se,	Dé elkezdtek újra,
Aki ne szeretett volna	S megverték az egereket
Eljönni a mecesre.	Tizenkettő: nulla!

(B. R. L.)